

РЕШЕНИЕ

№ 578

гр. София, 03.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 28.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Георги Терзиев

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **11515** по описа за **2021** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ С. област срещу Решение по АНД № 5718/2021г. на СРС, с което е отменено Наказателно постановление № 23-003489 /2021г., с което на [фирма] е наложено наказание имуществена санкция за нарушение на чл. 61, ал.1 във връзка с чл.1, ал. 2 от КТ.

С жалбата се иска отмяна на решението, като намира за недопустимо възприемането на института „маловажност“ за така установеното нарушение, предвид нормата на чл. 415в, ал.2 от КТ. Позовава се и на липсата на такава за конкретния случай, с оглед обществените отношения, които се регулират с нормата на чл. 61 от КТ.

В проведеното съдебно заседание касаторът се представлява от юрк П. с редовно пълномощно, който поддържа жалбата на заявените основания. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на договорения адвокатски хонорар.

Ответникът не изпраща представител, ангажира писмено становище по спора.

Представителят на СГП заявява становище за основателност на жалбата.

Съдът, на база данните по делото и като съобрази становищата на страните и закона, намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от правнозаинтересована страна и в срок.

Разгледана по същество, същата се явява основателна:

По делото няма спор по фактите: Установява се еднозначно, че при проверка, извършена от контролните органи на Дирекция „Инспекция по труда“ С. област на обект – строеж „жилищна сграда с гаражи, ателие и кафе-аперитив“ в [населено място], район „Л.“, [улица], стопанисван от [фирма], на 20.01.2021г. установили там да полага труд като „общ работник“ лицето А. Р. И. с работно време от 08.00 до 17.00 часа и заплата 650 лева / по негови сведения/, без със същия да има сключен трудов договор или какъвто и да е договор за полагане на труд.

Съдът възприел така установеното от фактическа страна, като преценил като правилна и квалификацията, дадена от органа – нарушение на чл. 61, ал.1 във връзка с чл. 1, ал.2 от КТ. Същият обаче приел, че е налице процесуално нарушение, изразяващо се в липса на мотиви относно определения размер на наказанието – 2 500 лева при граница от 1500 до 15 000 лева, както и възприел, че е налице маловажност на случая, поради което отменил НП.

Настоящият състав на АССГ не възприема изложените от СРС правни изводи, като намира, че същите са в пряко противоречие с разпоредбата на чл. 415в, ал.2 от КТ.

Съгласно същата, институтът „маловажност“, предвиден като специален такъв по чл. 415в от КТ, който изключва общото приложение на чл. 28 от ЗАНН, е напълно неприложим и изключен досежно нарушения по чл. 61, ал.1, чл. 62, ал.1 и ал.3 и чл. 63, ал.1 и ал.2 от КТ.

В процесния случай няма спор, че е налице допускане на лице до упражняване на трудова дейност, без да това да има предварително сключен трудов, както и граждански договор. Следователно е осъществен съставът на чл. 61, ал.1 от КТ във връзка с чл. 1, ал.2 от КТ, както правилно е възприел органът.

С оглед това, недопустимо е приложението на института „маловажност“. Законодателят ясно и изрично е заявил, че при нарушения от този тип не е налице маловажност. Същото е изрично разписано и следва от важността и характера на защитените обществени отношения.

Поради това, както за органа, така и за съда, липсва възможност да преценява наличие на обстоятелства, изключващи отговорността, както и на тези, разписани в разпоредбата на чл. 415в, ал.1 от КТ.

Съдът не споделя и изводите относно наличие на нарушение при определяне на размера на наказанието. При широкия диапазон, даден от законодателя – от 1 500 лева до 15 000 лева и предвид тежестта на нарушението – липса на какъвто и да е договор с лицето, органът е приел, че не следва да определя наказанието към неговия минимум. Последното не е нарушение и не може да бъде предпоставка за незаконосъобразност на НП в цялост.

По изложените съображения, настоящият касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение на СРС, постановено по АНД № 5718/2021г., като вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА НП № 23-003489 от 30.03.2021г., с което на [фирма], [населено място], за нарушение на чл. 61, ал.1 от КТ във връзка с чл. 1, ал.2 от КТ е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 2 500 лева.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място] да заплати в полза на Дирекция „Инспекция по труда“ Софийска област сумата от 80 / осемдесет/ лева, представляваща претендираното юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: